

Beszéljük meg!

2012 augusztus 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

-
-
-

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Olvasom a Heti Válaszban, hogy Hajós András szerint hazafi az, aki rendesen befizeti az adóját. Ennél talán egy cseppet bonyolultabb a képlet, de különösebben nem vitatom a hajósi tapasztalást: ? gazdasági, állampolgársági kérdésnek látja a magyarsághoz tartozást, ez is válasz, erre jutott eddigi élete során.

Egy másik lehetséges magyarázat magyarságunkra: megérkezés a nemzet nagy, láthatatlan lelki közösségébe. Nem definiálható, de pontosan észlelhet? az ilyen pillanat. Arra a szent áhítatra gondolok, amikor az emberben érdekek és el?zmény – például adófizetési kötelezettség – nélkül elömlik a hazához tartozás szívmelenget? érzése. Ilyen az olimpia, amikor dobogó tetején, televízió és rádió el?tt könnyes szemmel hallgatjuk nemzeti imádságunkat, a Himnuszt.

Csakhogy a szentek csarnokába olykor beszökik a profán hang, az angyalok kórusát böffentés rebbenti szét… Magyari Péternek hívják azt az indexes embert, aki Gyurta és én cím? írásában a következ? stílm?vész mondatot intézte az ünnepl? magyarsághoz: „Sok szorgalmas ember van még ebben az országban, akik esetleg ugyanígy tudnának örülni annak, ha velük is foglalkoznának a közvéleményben.” Írásában végig Gyurtával poénkodik, magát, a csenevész test? és lelk? szerencsétlent az olimpiai bajnok h?ssel méri, méricskéli ez a Magyari.

Szimpla ostobaságnak is hihetnénk kirohanását, ha nem vennénk figyelembe, honnan származik. Ismerjük a férfiatlan, nyálas, ostoba tenyészetet, amelyben Magyariék életet játszanak – nos, onnan zizzent fel most ez a vallomás is. Minden értéket tagadni, arcba rúgni, aki éppen leeresztett kézzel áll, elrontani az örömünket, a h?siesség, eredetiség, tehetség helyett felmutatni a sunyi törpeséget, és legf?képpen valami roppant eredetit mondani – nagyjából ez motoszkálhatott szegénykém buksijában.

Lássuk be, ez a fiú nagyon buta és rosszindulatú. Egy valamirevaló korban az ilyenek nem léphették át a jobb házak küszöbét. Egy valamirevaló korban a Magyari Pétereket párbajra sem hívták ki, mert undorodtak t?lük. Tartozunk azonban azzal magunknak, hogy megörökítsük az esetet, hogy lássuk, miféle figurák élnek köztünk, mit gondolnak rólunk, a hazánkról, a bajnokainkról.

Aztán felejtsük el Magyari Pétert azzal a nagyvonalúsággal, ahogyan elt?nt pattanásaitól búcsúzik az ember.

Most ejtsünk néhány szót Bochkor Gáborról, aki meglep? módon szakmai bírálattal jelentkezett. Merthogy az olimpia ?t, a cs?cselék Napóleonját szintén megszólalásra indította: felpofozná a magyar kardvívó gy?zelmér?l tudósító kommentátorn?t. Bochkor szerint meghatódni roppant idegesít?, bezzeg ? tudná, mit kell csinálni az olyanokkal, akik elérzékenyülnek a magyar olimpiai arany születésekor.

Meg is fogadnánk a tanácsát, ha nem ismernénk az el?életét. Tudják, volt vagy talán még van is az a rádióm?sor, amelyben folyamatosan röhögnek, nyerítenek, hörögnek, és felváltva kiabálják a mikrofonba az emberi

nemz?szervek nevét. Legyünk méltányosak, és ismerjük el: ebben tényleg Bochkor Gábor a legnagyobb. B. G. egyéb képességei kimerülnek abban, hogy els?rangú médiaprostituáltként keresztbe fekszik a küszöbön, ha pedig jön a gazdi, nyelv kilóg, zseb kinyílik, m?sor indul.

Szilágyi Áron huszonkét évesen olimpiai bajnok, a lassan nagypapakorú Bochkor Gábornak pedig az a legjobb poénja, hogy „ba...d meg” és „szar”.

Lehet?leg ne te oszd az észt „szakmai alapon”, Gábor. Maradjunk abban, hogy nemzedéked egyik legnagyobb ripacsa vagy, a te szádból bármiféle szakmai bírálat éppen annyit ér, mint amikor lelki társad, Fekete Pákó a holdkutatás titkait elemzi.

Végezetül egy költ?i kérdés: akad-e olyan pillanat, létezik-e olyan sportoló az olimpián, akir?l Magyari és Bochkor a meghatottságtól elfúló hangon szólna?

Persze hogy akad. Vagy finomítsunk egy cseppet: bizonyosan akad olyan pillanat, akad olyan sportoló, akir?l nem mernének ilyen hangon szólni.

Ez nem vicces? Szerintem nagyon… Beszéljük meg!
Szentesi Zöldi László - magyarhirlap.hu

Ajánló